

דולפינים

מאת: מאיה שעיה

מחזה בשתי מערכות

הדמויות:

נטע – כבת 30. אלמנה. אינטואיטיבית מאוד, חסרת גבולות. נראית כמי שטורפת את החיים, אך משהו בה כבוי מזה זמן. נאמנה וקשורה מאוד למשפחתה.

עמי – בן 40. צלם ימי של ה"נשיונל ג'אוגרפיק". בבסיס, הוא זאב בודד. נאמן מאוד לעצמו. יש משהו טהור וראשוני במבנה הרגשי שלו.

עידית – בת 50+. אמה של נטע. עקרת בית. רואים עליה שהיא שומרת עולמות שלמים בבטן. כמהה לאינטימיות ונוטה לאמוציונאליות יתר. מחוברת לנטע בקשר סימביוטי.

עמוס – בן 64. אביה של נטע. פנסיונר טרי שעדיין לא הסתגל למעמד החדש. חד הבחנה. גאה. מגונן מאוד על נטע. בעל עקרונות חזקים, והוא מוכן להילחם עליהם בכל עת. מטפל במסירות באביו הקשיש.

יחיאל – בן 85. אביו של עמוס. יליד גרמניה, ניצול שואה. מלא שמחת חיים. נמצא בתחילתה של התפרצות מחלת ה"אלצהיימר", ונתקף לא אחת בהתקפי געגועים לעברו.

דניאלה – כבת 50. חמותה לשעבר של נטע. אלמנה מזה שנים רבות, אם שכולה מבנה היחיד. מקרינה משהו אצילי ואנטיליגנטי, כאילו לא שייכת לסביבתה הטבעית. מסוגלת להכיל עומס רגשי רב. בעלת חוש הומור. בניגוד למתבקש, היא מלאת תשוקה לחיים. בינה לבין נטע, יש קירבה אינטימית המחזה מתרחש בתל-אביב של היום, בסתיו. רוב הסצנות מתרחשות בסלון דירתה של נטע, מלבד שתיים המתרחשות על חוף הים.

הבמה מחולקת לשני חללים: חלל מרכזי המהווה את הסלון של נטע, וחלל משני המהווה את הסלון של דניאלה. בחלק מהסצנות המתרחשות בסלון של נטע, נראית דניאלה הפועלת בסלון שלה.

הסלון של נטע הוא סלון מודרני וצעיר, שבחלקו האחורי יש יציאה למרפסת פתוחה. דלת הכניסה לבית נמצאת בקצה השמאלי של הסלון. הרהיטים הם רהיטים מודרניים, מינימליסטיים.

הסלון של דניאלה משדר משהוא חם וביתי יותר, מרוהט ברהיטי וינטאג'. הקיר האחורי של הבמה מכוסה כולו מסך עליו מוקרנות תמונות המתארות את הנוף האורבני הנשקף מחלון המרפסת. במעברי זמן הוא משקף זריחות, שקיעות, יום, לילה ושינויי מזג אוויר. בנוסף מוקרנות עליו קטעים מהכתבות המצולמות, מעין סרט דוקומנטרי, שעושים על נטע (פירוט בהמשך).

מערכה ראשונה

סצנה 1

נטע עומדת על הבמה ומביטה על הקיר האחורי, דניאלה על הספה. על הקיר האחורי נראה – ראיון מצולם. במשרד ממשלתי, נטע יושבת מול שולחן, מקריאה מטופס שהיא מחזיקה בידה. היא מלאת נחישות-
נטע: "סעיף 36ג' בנוגע ל"רצון המת" - אני נטע רשף ברנע, ת.ז. - 29632820, אלמנתו החוקית של ערן בן אליהו ברנע ז"ל - מצהירה בזאת כי לפי מיטב ידיעתי והכרתי את המנוח זהו רצונו המלא והכנה, ואין בכוונתי משום פגיעה ברצון זה..." (היא חותמת על הטופס, במספר מקומות קלוז על נטע מחייכת בהתרגשות. סוף וידאו)
נטע: זהו, חתמתי.. אנחנו הולכות לעשות את זה דניאלה (היא מבחינה בדניאלה, נרגשת)
דניאלה: היום זאת הפעם הראשונה מאז שערן איננו, שאני לא כועסת.. מהרגע שאבא של ערן נהרג לא הפסקתי לכעוס על עצמי על שהסכמתי לעלות ארצה.. כל הזמן חשבתי שאם היינו נשארים בארגנטינה זה לא היה קורה.. ואז ערן ביקש את האישור שלי כדי ללכת לקרבי, וכשהוא נהרג זה כבר היה.. (רגשותיה מציפים אותה והיא משתתקת. נטע מניחה עליה יד מנחמת. כעבור רגע ארוך היא ממשיכה, כמו מעודדת את עצמה) זאת המתנה הכי יפה שהיית יכולה לתת לי ליום השנה..
נטע: אני כבר מתה לספר להורים שלי
דניאלה: אני בטוחה שהם ישמחו
נטע: נשמע צלצול בדלת
נטע(לעברה): הנה הם!
דניאלה: אני אכנס לשטוף את הפנים רגע..
דניאלה יוצאת לכיוון החדרים, נטע ניגשת לפתוח את הדלת. יחיאל נכנס תוך כדי שירה קולנית, מיד אחריו עידית המחזיקה עוגה בידה

יחיאל: it's a long way to you It's a long way to tiporary
עידית: אי אפשר לעמוד בקצב שלו
נטע: סבה'לה, איך אני אוהבת שאתה שר...
עמוס נכנס, מתנשף
עמוס: אי אפשר לעמוד בקצב שלהם..
נטע: הי אבא (נושקת לו ופונה לעידית) הי אימא..
עידית: מה קרה?
נטע: לא קרה שום דבר
עידית: מה זאת אומרת? אמרת שיש לך משהו חשוב לספר.. התקשרת
לבחור?
נטע: לא
עידית: מה זאת אומרת? גילה אומרת שהוא משוגע לגמרי בדיוק כמו שאת
אוהבת
עמוס: עידית.. (בדיוק דניאלה נכנסת) דניאלה איזה יופי לראות אותך
עידית: דניאלה, לא ידעתי שגם את כאן.. את נראית נהדר, עשית משהו
בשיער?
דניאלה: הסתרקתי..
יחיאל(לדניאלה): מיר'לה.. מיין מיר'לה..
עמוס: אבא זאת דניאלה, אימא של ערן אתה זוכר?
יחיאל: בטח שאני זוכר
דניאלה: מה שלומך יחיאל?
יחיאל: לא נותנים למות בשקט
עידית: הוא משגע אותי, אני כבר לא יודעת עם מי אני מדברת.. פעם הוא פה
פעם הוא לא פה, לדבר אליו בעברית? לדבר אליו בידיש? כל היום הוא
מסתובב ומחפש את מיר'לה..
נטע: הוא בסך הכל מתגעגע לסבתא, נכון סבא?
יחיאל(נאנח בעצב): איי....

עידית: עכשיו הוא גם התחיל להעלם מהבית, עמוס לא מפסיק לרוץ אחריו. את יודעת לאיזו מהירות הוא מסוגל להגיע הקורקינט הזה שלו? (חותכת) טוב, אולי תגידי כבר מה רצית לספר?

נטע: אל תדאגו אלה חדשות טובות

דניאלה: בהחלט חדשות טובות

עידית: מה זאת אומרת? את כבר יודעת? לא שאכפת לי..

נטע: תני לי אימא אני אשים את העוגה במקרר

היא לוקחת את העוגה ויוצאת

עידית: אל תשימי אותה במדף התחתון, שלא תתקרר מידי..

עמוס(לדניאלה): איזה מערכות יחסים היא מפתחת עם העוגות שלה.. כל היום היא אופה, אני חי בקונדיטוריה

דניאלה: אני אלך לעזור לנטע..

עידית(לעמוס): היא לא בסדר נטע

עמוס: מה את רוצה? היא מחייכת

עידית: בדיוק, ביום השנה לערן?

עמוס: אני דווקא מרוצה. סוף סוף היא מתחילה לצאת מזה, מזמינה אותנו..

עידית: למה היא לא מתקשרת לבחור הזה? גילה אומרת שהוא נהדר

עמוס: זה צריך לבוא ממנה, אחרת זה לא יעבוד

עידית: איך בדיוק זה יבוא? היא לא יוצאת מהבית

יחיאל(מפתיע): אי אפשר להתאהב בכוח

עמוס: צודק

עידית: לא חייבים מיד להתאהב, זה יכול לבוא אחר כך

עמוס: כשאנחנו הכרנו זה הגיע מיד, זוכרת?

עמוס מניח עליה יד בחום, היא מתנערת ממנה

עידית: שלא תחכה יותר מדי, היא כבר לא בת עשרים..

דניאלה חוזרת עם כוס תה בידה

דניאלה: הנה יחיאל, חצי כוס תה עם סוכר כמו שאתה אוהב

עידית: מה כבר יש לה לספר?

דניאלה: רגע, סבלנות.

יחיאל(שותה): אמחייה...

עידית: מה זאת אומרת? נו אז תגידי כבר..

עמוס: אל תדאגי דניאלה, לפי ערוץ 8 עוד מעט תוכלי לשבט לעצמך חותנת

חדשה ככה לפי הזמנה, כזאת שלא שואלת יותר מידי שאלות

עידית: אתה והערוץ 8 שלך.. (לדניאלה) הוא ראה סרט על דולי הפרה

המשוגעת..

עמוס: הכבשה המשובטת

עידית: מאז שהוא יצא לפנסיה כל דבר מעניין אותו

דניאלה: זה דווקא יפה בעיניי

עמוס(לדניאלה, טעון): זה לא יאמן: את מבינה לאן זה הולך? הם ינסו עכשיו גם

לשבט בני אדם.

דניאלה: טוב מאוד

עמוס: מגדלים פרות לחלב, יגדלו בני אדם בשביל שימוש באיברים שלהם

עידית: זה בטח לא מה שהם התכוונו

עמוס: יהיה מחסן של כפילים – נוכל להיכנס להגיד "תן לי בבקשה כליה אחת,

שתי אצבעות וקרנית.."

עידית: טוב עמוס, זה מספיק

עמוס: משחקים בלהיות אלוהים

דניאלה: למה לא אם זה יכול לעזור למישהו

עמוס: יש דברים שצריך להשאיר אותם כמו שהם – אחרת נשתגע!

נטע חוזרת ומיד ניגשת למערכת. היא מפעילה אותה ונשמע שיר של "ניק

דרייק". נטע מתחילה לרקוד, כאילו שואבת כוחות מהמוסיקה

עידית: מה את עושה?

נטע: בוא תרקוד איתי סבא..

היא ניגשת ליחיאל והם מתחילים לרקוד

עידית: זה הדיסק שערן אהב נכון?

נטע(חצי לעצמה): "לרקוד באמצע הסלט"..

עמוס: סליחה?

נטע(פוקחת עניים): לפעמים כשערן היה מכין את הסלט שלו, הוא היה פתאום תופס ומתחיל להרקיד אותי במטבח. הוא אמר שאלה הרגעים הכי טובים של החיים- "לרקוד באמצע הסלט". שהוא לא יכול לחכות כבר שיהיו לנו ילדים ואז נוכל לרקוד במעגל..

לפתע יחיאל עוצר ומניח את ידו על בטנה כמו שמניחים על אישה בהריון יחיאל: מזל טוב מייד'לה..

עמוס: אבא, מה אתה עושה?

עידית: אם מישהו לא יספר לי עכשיו מה קורה אני מתה פה באמצע הסלט נטע(מכריזה): הולך להיות לכם נכד

עידית: מה אמרת?

עמוס: על מה את מדברת?

יחיאל(על תגובת ההורים): אוי ווי!

נטע: יש זרע מוקפא של ערן ואני חושבת להשתמש בו

עידית: יש מה מוקפא?

נטע: הזרע של ערן

עידית: אני לא מבינה

עמוס: היא ביקשה שיוציאו ממנו.. אז, בבית חולים. את לא זוכרת?

עידית: נו?

עמוס: נו!

עידית: מה זאת אומרת? אפשר להשתמש בזה?

נטע: כן

עידית: היום? איך עושים את זה?

נטע: כמו כל הפריה חוץ גופית רגילה, רק שצריך אישור של שופט

עידית: אני בכלל חשבתי שזה בשביל משהו אחר

עמוס: בשביל מה?

עידית: למזכרת, אני יודעת?

שתיקה מביכה. דניאלה ממהרת להציל

דניאלה: גם אני לא ידעתי על זה עד שנטע סיפרה לי.. אבל באמריקה למשל,
עושים את זה כבר שנים. שם זה ידוע שכשמישהו מת, המשפחה יכולה לבקש
לשאוב מהגופה זרע ולהקפיא אותו..

לפתע יחיאל קם

יחיאל: להתראות!

עידית: לאן אתה הולך?

יחיאל: יש כבר עשר, יש משמרת בטרומפלדור

עידית: אין לך שום משמרת עכשיו, שב!

עמוס: למה לא להסביר לו כמו בן אדם?

עידית: נטע רוצה להיכנס להריון מערן – בבקשה, נראה אותך מסביר לו את

זה. יותר פשוט להקים מחדש את ההגנה

נטע: אתם לא קולטים איזה דבר ענק זה? אני יכולה להיכנס להריון מערן וללדת

את הילד שלנו.. 5 שנים היינו ביחד ולא הסכמתי להיכנס להריון. כל פעם הייתה

לי עוד תערוכה, עוד איזה תירוץ לדחות את הדבר שהוא הכי רצה בעולם,

ועכשיו אין יותר תירוצים - אני הולכת לתת לו את מה שהוא רוצה

עמוס: ערן כבר לא רוצה שום דבר – ערן מת!

עידית: עמוס..

עמוס: ואני קיוויתי שסוף סוף תחזרי לחיות קצת..

נטע: זה בדיוק מה שאני עושה

עמוס(בשלו): רק נגמרה שנת האבל - עכשיו זה??

עידית: תחשבי רגע חמודה- התערוכה שהציעו לך בלונדון לפני שנה, הייתה

יכולה לפתוח לך כל כך הרבה דלתות. אולי את יכולה לדבר איתם ולעשות את

התערוכה עכשיו?

נטע: לא עשיתי תכשיט אחד כבר שנה

עידית: זה מה שאני אומרת, תחזרי לעשות. אני כל כך אוהבת את התכשיטים

שלך (מראה על התכשיטים שלגופה) אני לא מפסיקה ללכת איתם..

עמוס: איזה תכשיטים? את לא רואה שהיא עוד פעם מתעקשת להרוס

לעצמה!?

דניאלה(מתערבת): אפילו ערוץ 2 חושבים שזה סיפור מרתק, לכן הם כל כך מתעניינים בזה

עידית: מה זאת אומרת ערוץ 2?

נטע נבוכה, דניאלה ממהרת להציל

דניאלה: ערוץ 2 מצלמים סדרת כתבות על הסיפור של נטע וערן לסרט דוקומנטרי

עידית: מה זאת אומרת "סדרת כתבות"?

נטע: דנה.. במאית שלהם, עוקבת אחרי לאורך התהליך

עידית(נלחצת ומחפשת סביב): מה זאת אומרת עוקבת אחריך? מה, היא פה עכשיו?

עמוס: אני לא הייתי מתפלא, ערוץ 2 יעשו הכל בשביל הרייטינג שלהם

נטע: תדע לך שזה ממש לא ככה. כבר מזמן הם רצו לעשות סרט על ערן אבל אני לא הייתי מסוגלת להתעסק בזה, אתם זוכרים באיזה מצב הייתי. עכשיו אני יכולה.. עכשיו עם ההפריה אני רוצה לדבר על זה

דניאלה: תחשבו על כל המשפחות השכולות שבכלל לא יודעות שהאופציה הזו קיימת.. איזו תקווה זאת בשבילם.. זה מגיע להם, זה מגיע לכל משפחה שהבן שלה נהרג, שידעו שיש להם את האופציה...

עידית: גם דניאלה בסרט הזה?

נטע: הם קיוו שגם אתם תשתפו פעולה

עמוס: הם יכולים להמשיך לקוות

נטע: מה כל כך מפריע לך?

עמוס: לא מספיק הרעיון המטורף הזה, את גם הולכת להכניס את כל המדינה לרחם שלך!

יחיאל: לא נותנים לראות טלוויזיה בשקט!

עמוס: וטוב שכך

נטע(פגועה): רציתם נכד לא?

עידית: לא ככה חמודה..

נטע: אז איך? מהבחור של גילה?

עידית: יש עוד דרכים להכיר אנשים

נטע: אני לא רוצה להכיר אנשים אחרים. הדבר היחידי שהחזיק אותי כל השנה הזאת זה שידעתי שהזרע הזה קיים. זאת ההחלטה הכי חשובה שעשיתי אי פעם.. אני בחיים לא אמצא מישהו שיהיה לי איתו את מה שהיה לי עם ערן. יש סוג של אהבה שגם אם הרגשת אותה לזמן קצר – היא מספיקה לך לכל החיים עמוס: איך את יכולה לדעת דבר כזה בגילך?

נטע: אני יודעת שאני רוצה ילד ואני רוצה שזה יהיה ממנו עידית: זה הסתיו, חמודה, הוא משגע את כולם..

עמוס: מה עניין הסתיו עכשיו?

עידית: השלכת הזאת.. ככה בלי שום הכנה..

עמוס: את לא מבינה? הבת שלך פשוט החליטה לוותר על החיים שלה נטע: על מה אני מוותרת?

עמוס: על הדבר היחיד ששווה את החיים האלה - משפחה נטע: גם אני והילד הזה נהיה משפחה

עמוס: משפחה כמו שהיא צריכה להיות. כמו שהיא הייתה דורות על דורות נטע: מי אמר שככה זה צריך להיות? בעצמך אמרת שהכל מסביב מתקדם ומשתנה, למה שזה לא ישתנה?

עמוס: יש לך מושג מה זה לגדל ילד לבד?

דניאלה: היא לא תהיה לבד!

נטע(פגועה): למה שאני אהיה לבד? (עמוס ועידית שותקים) אבא..? (עמוס חותך וניגש ליחיאל. נטע פונה לעידית, היא משותקת) את מוכנה להגיד משהו? עידית: מה זה משנה מה אני אגיד? כולם כבר יודעים.. דניאלה.. ערוץ 2.. (פגועה מאוד) ככה.. בלי להתייעץ, בלי לספר לנו..

נטע: הנה אני מספרת לכם עידית: אבל זה כבר בתהליך..

דניאלה: את לא צריכה להיפגע, עידית..

עידית(מתגוננת): לא נפגעת.. (היא לא עומדת בזה ובורחת) לא טוב לבצק לשכב במקרר יותר מדי זמן, כל הפריכות תיהרס..

עמוס(בקול רם לעידית): אף אחד לא רוצה עוגה עכשיו עידית!

עידית: אל תצעק עליי!

דניאלה: יהיה לנו נכד עמוס.. מה זה משנה איך?

עמוס: אתן לא חושבות קדימה

נטע: על מה?

עמוס(בלהט): מה תגידי לילד הזה כשהוא יבוא וישאל אותך איך זה שהוא נולד

שנתיים אחרי שאבא שלו מת? מה תגידי לזו??

נטע: את האמת..

עמוס(בשלו): איך תרגישי כשבגיל עשרים הוא יראה שתי טיפות מים כמו ערן?

עידית(קולטת): זה נכון, הוא יכול להישמע כמוהו, להתנועע כמוהו, מה שזה

יכול לעשות לך..

עמוס: או שזה מה שאתן מקוות שיקרה! (שתיקה. כעבור רגע, לנטע) ילדה,

לפני שאת מחליטה דבר כזה לפחות תלכי להתייעץ עם איזה איש מקצוע

נטע: אני כבר החלטתי, אבא.

דניאלה: אנחנו רק מחכות לאישור של שופט.

נטע(לעמוס): זה לא עוד פרוייקט בנייה שלך שצריך לקבל עליו הצעת מחיר

עמוס: זה בדיוק מה שזה הפך להיות. בני אדם לא יכולים לשבת בשקט, צריכים

תמיד להשיג עוד משהו, לשכלל עוד משהו.. "חידושים מדעיים"... משנים סדרי

בראשית.. מדענים, כמו קומיקאים- צריכים לדעת לפרוש בשיא!

יחיאל(מתעורר לפתע): מה קרה? איפה אני?

עמוס(על יחיאל): בבקשה - כשהתאמצו כל כך להאריך את תוחלת החיים חשבו

שככה זה יראה? האיש הזה שיחרר את המדינה הזאת

יחיאל: מתי?

דניאלה: נטע כל כך רוצה.. איך אפשר שלא לעזור לה?

עמוס: דניאלה אני מצטער, אני לא יכול.. אני מכבד אותך, אני מבין אותך אבל

אני לא מסכים

דניאלה: למזלך, אתה לא באמת יכול להבין אותי

היא יוצאת למרפסת

עמוס(לנטע): ילדה, אני מבקש ממך שתחשבי על זה עוד קצת.. (נטע נועצת בו

מבט נחוש) אם ככה, שיהיה בהצלחה

נטע: בוא אבא.. הולכים

עמוס יוצא בהפגנתיות

יחיאל: מיר'לה.. איפה מיר'לה?

יחיאל יוצא אחריו. עידית נותרת קפואה מול נטע

עידית: אבא יירגע, את יודעת איך הוא

נטע: ואת?

עידית(אחרי רגע ארוך): אני בסדר. כדאי שתוציאי את העוגה מהמקרר אם אתן

לא אוכלות אותה..

נטע נשענת אחורה בייאוש, דניאלה חוזרת וניגשת אליה

נטע: ואני הייתי בטוחה שאני לא אצליח להרגיע אותם מרוב התלהבות, שאימא

שלי תתנפל על כל החנויות לתינוקות בעיר ואבא שלי ישר יתחיל לבנות לו איזה

סוס נדנדה מעץ או משהו, כמו שהוא בנה לי..

דניאלה: הם דואגים, תני להם קצת זמן

נטע(כמו חזרה לעצמה): הוא יהיה תינוק מקסים נכון דניאלה?

דניאלה(מרוצה): חתיך עולמי, על מה את מדברת?

הן מתחבקות בחום ואז:

דניאלה: רוצה קולה?

נטע: מתה לקולה

דניאלה יוצאת למטבח, נטע מפעילה את המערכת ונשמע "ניק דרייק"

נטע: שכחתי לגמרי מהדיסק הזה.. איך שחזרתי מהלוויה, החבאתי אותו.

פחדתי לשמוע אותו לבד..

נטע בוהה, מהורהרת – כעבור רגע ארוך, דניאלה חוזרת עם שני בקבוקי קולה

מזכוכית, וכאילו מעירה אותה

דניאלה: מה זה? למה בקבוק?

נטע(מתעשתת): לא סתם, בקבוק זכוכית

דניאלה: אני חושבת שאת טועה ערן אהב מפחית

נטע(נחרצת): אני לא טועה הוא אהב בבקבוק ובשום אופן לא להשתמש

בפותחן

דניאלה(צוחקת): מאצ'ו קטן, כמו שאבא שלו היה..

הן שותות ומתענגות על הרגע

דניאלה: יהיה בסדר.. אני אעזור לך

נטע: באמת?

דניאלה: אל תדאגי

נטע: תודה דניאלה

דניאלה: מה עוד יש לי בחיים ילדה? (היא מנשקת את נטע וקמה ללכת) לכי לישון, את צריכה את זה. נדבר מחר.. (על היציאה) אני עדיין בטוחה שהוא אהב מפחית

נטע: הוא לא

דניאלה: הוא כן

דניאלה יוצאת. על המסך האחורי, נראה קטע וידאו. נטע נוטלת ידיים ביציאה מבית הקברות תוך שהיא מדברת למצלמה –
נטע: ערן ואני ידענו איך שנפגשנו. כאילו שעד שהכרנו לשנינו כאב באותו מקום ומעכשיו הכל יהיה בסדר.. (מחייכת בגעגוע) הוא היה קורא לי דולפין, אמר שככה אני מתנהלת בעולם כמו דולפין באוקיינוס..

סצנה 2

נשמע סאונד של גלים. על הקיר האחורי – ים.

נטע יושבת על החוף, עצובה. עמי נכנס. על צווארו תלויה מצלמה והוא מצלם את הים, הוא בסוג של היי. נטע מבחינה בו ומביטה לעברו. מבטיהם ננעלים זה על זה, כעבור רגע:

נטע(על מבטו החודר): מה?

עמי: אני חייב לצלם אותך

נטע: באמת?

עמי: נשבע לך

נטע: טוב

עמי מרים את המצלמה ובהיסוס מצלם שתי תמונות ואז עוצר כדי לבדוק את תגובתה. היא לא מתנגדת לכן הוא ממשיך לצלם.

עם כל תקתוק מצלמה מוקרנת על הקיר האחורי התמונה שהוא מצלם. נטע הולכת ומשתחררת ומתחילה לעשות פוזות שטותיות למצלמה, עמי צוחק תוך כדי שהוא ממשיך לצלם.

עמי: את נורא יפה... (נטע לא עונה והוא ממשיך לצלם בהתלהבות) אני בדרך כלל לא מצלם בני אדם..

נטע: אז מה אתה מצלם, חיות?

עמי: האמת שכן, אפילו קיבלתי אחלה הזדמנות היום לנסוע לגנגס עם צוות חוקרים, קרה שם מקרה מדהים: חוקר ימי אחד שחה עם להקת דולפינים בגנגס והוא התיידד במיוחד עם אחד הדולפינים... (לפתע נטע קופאת) סליחה, זה מעניין אותך בכלל?
נטע: כן..

עמי: אז הדולפין הזה, סטה משאר הלהקה והתחיל לשחק עם החוקר עד שפתאום הוא לקח תפנית חדה ונכנס בכתף של החוקר הזה, ממש נגח בו. דולפינים אף פעם לא מתקיפים יונק אחר בלי שהתקיפו אותם קודם, זה פשוט לא קורה... בכל אופן זה לא העניין, העניין הוא שכשהחוקר הזה הלך לרופא לבדוק את הכתף... (מתבדח) את יודעת, כאב לו. אז בצילום רנטגן גילו שיש לו גידול סרטני בדיוק במקום שהדולפין פגע בו. הדולפין סימן לו את הגידול, כאילו "שלח" אותו להיבדק

נטע(חנוקה): מדהים... (מתעשתת) ואיך אתה קשור לזה?

עמי: אותו צוות חוזר לשם לחקור יותר לעומק את הלהקה הזו והציעו לי לנסוע איתם, לצלם את המסע הזה.. אני צלם ימי של ה"נשיונל ג'אוגרפיק", מצלם דולפינים וכאלה...

לפתע נטע מסתחררת, נראה שהיא מאבדת שיווי משקל והיא נשענת עליו כדי להתייצב. עמי אוחז בה, הם קרובים

עמי: היי היי.. אני עמי

נטע(נשארת בזרועותיו): נטע. היי

עמי: הי נטע. את בסדר?

נטע(בכנות ישירה): לא יודעת.. הסיפור שלך...

עמי: מה איתו?

נטע(עדיין אוחזת בו ואז, כמבקשת): תחזיק אותי.. תגיד הדולפין ההוא, מאיזה סוג הוא היה? אתה יודע?
עמי: זו הייתה להקה מזן מאוד נדיר, כמעט ואין כאלה. דולפינים וורו...
נטע(ממשיכה אותו): ורודים?
עמי: איך ידעת?
נטע: אובססיה שלי, מאז שאני ילדה. דולפינים הם..
עמי(משלים אותה): סנסואליים
נטע(מחייכת): מרגישים בלי לדבר..
עמי: את יודעת שדולפינים הם החיות היחידות שעושות סקס כל הזמן, לא רק לשם התרבות.. הם פשוט נהנים מזה..
נטע(לפתע): אני חייבת ללכת..
עמי: מה ללכת?
נטע: אני חייבת
היא יוצאת במהירות, כאילו בורחת
עמי(קורא אחריה): חכי שנייה.....
מאוכזב הוא מחזיר מבטו מהיציאה ואז נתקל בדרכון שנפל על הרצפה. הוא מרים אותו.

סצנה 3

האור עולה על הסלון – נטע נכנסת מבחוץ, מתנשפת. היא מהססת רגע ואז מחייגת בהחלטיות
נטע(לטלפון, נחושה): הי דנה, תקשיבי.. בית המשפט אמור לדון מחר בבקשה שלי אז אם את רוצה לצלם את זה תפגשי אותי שם בעשר. גם דניאלה תהיה שם..
נשמע צלצול בדלת, היא ניגשת לפתוח – זה עמי. לטלפון: דנה אני אדבר איתך אחר כך..
נטע מנתקת, עמי מושיט לה את הדרכון שלה

עמי: נפל לך
היא לוקחת ממנו את הדרכון. שתיקה
עמי: שתהיה לך נסיעה טובה
נטע: אני לא נוסעת לשום מקום
עמי(לא מבין): או.קי..
נטע: במקום תעודת זהות אני מסתובבת עם דרכון, אני אוהבת להרגיש תיירת
עמי: מכיר את ההרגשה..
נטע: יכולת לשלוח לי את הדרכון במקום לרוץ אחריי
עמי: נכון
נטע: אז? (מחכה שילך) טוב, תודה על הדרכון..
עמי: אני מרגיש שאני לא צריך ללכת.. את לא מרגישה את זה?
היא מתנפלת עליו בנשיקה סוערת שמתפתחת להתגפפות, האור יורד בפיד

סצנה 4

עמי נכנס עם מגש עליו ארוחת בוקר. הוא מדליק את המערכת ממנה נשמע
"ניק דרייק". כעבור רגע, הטלפון מתחיל לצלצל
נטע (מבחוץ): תחליף את הדיסק
עמי: יש לך טלפון
נטע(נכנסת): תחליף את הדיסק!!
עמי: בוקר טוב גם לך..
צלצל הטלפון ממשיך להישמע
עמי: את לא עונה?
נטע: לא!
עמי: מה יש לך, את בסדר?
נטע: תשמע, אני..
עמי: אל תזוזי.. (הוא מתחיל לצלם אותה בהתלהבות) את לא מאמינה כמה
צבעים יש עלייך..

נטע(לפתע): אני רוצה שתפסיק!

עמי: למה?

נטע: זה לא פשוט לי מה שקורה פה

עמי: זה שאני מצלם אותך?

נטע: כן! לא... גם. זה שאתה מצלם אותי, זה שאתה פה בכלל.. (נוקשה) אני רוצה שתפסיק..

עמי: את יודעת יש עכביש כזה "האלמנה השחורה". קוראים לו ככה כי אחרי ההזדווגות הנקבה הורגת ואוכלת את הזכר.. (נטע נאלמת, הוא ממשיך ומצלם) הנה, עכשיו את הולכת להרוג אותי נכון?.. (נטע נועצת בו מבט) איפה הם? נטע: מי??

עמי: הגופות של אלה שהרגת אחרי ששכבת איתם.. איפה את מחביאה אותם? (הוא מתחיל ללכת בחדר ולחפש) מתחת לספה? את קוצצת אותם קטן קטן כמו סלט ערבי ושומרת במגירה? מתחת לבלטות? (הוא ממשיך "לחפש", זה מרכך את נטע והיא מתחילה לצחוק) או! לזה חיכיתי.. אל תזוזי! (מצלם אותה מקרוב בהתלהבות) את נורא יפה

נטע: באמת?

עמי: נורא יפה..

נטע: אתה אף פעם לא מוריד מעלייך את המצלמה?
שוב נשמע צלצול טלפון

עמי(תוך כדי צילום): זה תמיד ככה אצלך, הטלפונים?

נטע: שישאירו הודעה, תן לי לצחוק. מה השעה?

עמי: לא יודע, עשר, אחת עשרה.. (בודק בשעון) אחת וחצי

נטע(נלחצת): שיט.. (חותכת ומתחילה להתארגן ליציאה) אתה חייב ללכת!

עמי: את צוחקת איתי נכון?

נטע: לא

עמי: מה יש לך?

נטע: מה אכפת לך מה יש לי?!

עמי: תעצרי שנייה ודברי איתי..

נטע(קוטעת אותו): תישמע, אני לא יודעת איזה סיפור סיפרת לעצמך אבל לא קורה פה שום דבר מיוחד! היה נחמד, סבבה, עכשיו תלך – אני חייבת לצאת עמי: אני לא מבין אותך
נטע: אז אתה לא מבין עמי: מה זה הדבר הזה שאת נלחמת עליו??
נטע(אכזרית): אני מבקשת שתלך עמי(פגוע מאוד): את ממש "אלמנה שחורה"..
הוא לוקח את המצלמה שלו ויוצא בטריקת דלת. נטע ממשיכה להתארגן, כעבור רגע נשמע צלצול בדלת והיא ניגשת לפתוח תוך התארגנות
נטע: אמרתי לך, שאין לך מה לחפש פה..
בדלת עומד יחיאל, היא משתתקת
נטע: סבא? מה אתה עושה פה, אתה לבד? אבא ואימא בטח דואגים..
היא מציצה החוצה כדי לוודא
יחיאל: מיר'לה, מיין מיר'לה...
נטע(חסרת סבלנות): סבא, זאת אני – נטע
יחיאל: מי?
נטע: נטע...
יחיאל(בשלו): אני חייב למצוא אותה, שלא תברח
נטע: היא לא פה סבא..
יחיאל(נואש): אז איפה היא???
נטע: אני לא יודעת..
יחיאל: לכל העולם אני אסע בשבילה.. אני אמצא אותה
נטע: סבא, אני חייבת ללכת לבית משפט
נשמע צלצול בדלת
יחיאל(בבהלה): אל תתני להם את הנשק!
נטע(לעבר הדלת): כן!
עמוס נכנס ומשהבחין ביחיאל, הוא נרגע
עמוס: אתה פה..
יחיאל(לעמוס): הם יכולים לחפש עד מחר- אל תיתן להם את הנשק!

עמוס(לנטע): לא יכולת להתקשר להגיד שהוא פה? את יודעת שאסור לו

להסתובב לבד

נטע: לא הספקתי..

מתח גדול בניהם.

עמוס: את בסדר? לא שמענו ממך כמה ימים

נטע: גם אתם לא התקשרתם

עמוס(חותך ממנה): אני רואה שיש לך פה רטיבות על התקרה, את צריכה לסדר את זה.. מורחים שכבה מהחומר, מחכים שיתייבש ורק אז עושים צבע..

נטע: תודה, אבל אני לא מתכוונת לטפל בזה עכשיו, אני צריכה להיות בבית

משפט

עמוס: אני לא רוצה לדבר על זה

נטע: למה אתה לא סומך עליי?

עמוס: נטע, אני מבקש ממך..

נטע: אני יודעת מה אני עושה

עמוס: את תמיד חשבת שאת יודעת מה את עושה, כבר בגיל 16.. את לא זוכרת את התיאוריה הגאונית שלך?! היה לך חבר מהכיתה ואז פגשת איזה חייל והתאהבת בו.. "אבא למה לא יכולים להיות לי שני חברים?" בכית לי.. תמיד עם הרעיונות האלה, הולכת עם הראש בקיר. אימא שלך שנים הייתה בטוחה שאת אף פעם לא תתחתני... כשהבאת את ערן הביתה, אנחנו כל כך התרגשנו. חשבנו שזהו, שסוף סוף יהיה לילדה שלנו קצת שקט

נטע: זה בדיוק מה שאני מחפשת! דווקא אתה מכולם יודע מה זה היה בשבילי לאבד אותו

עמוס(טעון מאוד): כן, אני יודע! בדיוק בגלל זה...! (הוא תופס את עצמו ועוצר)

נטע(מתעקשת): בדיוק בגלל זה מה?

עמוס(מנסה להתחמק): נטע, אני מבקש ממך...

נטע: בדיוק בגלל זה מה??

עמוס(מתפרץ): אני לא מבין למה את מתגרה בעצמך ככה?! מחטטת בפצע

שעוד לא הגליד בשביל מה, לא סבלת מספיק?? (מנסה להשתלט על עצמו

ומשלא מצליח, ממשיך) אם באמת יהיו לך פעם ילדים, תביני מה זה לראות את

הבת שלך, לא ישנה, לא אוכלת, לא עובדת... ואתה עומד שם, ולא יכול לעשות שום דבר כדי לעזור לה.. שום דבר, חוץ מלהחזיק לה את היד.. חודש שלם.. אני לא מתלונן, כן?! אבל אל תבקשי ממני להבין כשאני רואה אותך הולכת לעשות את הטעות של החיים שלך..

נטע: מה אתה רוצה?? למה אתה מצפה ממני?
עמוס(בחרץ): שתכירי מישהו, שתקימי משפחה.. שתחזרי לחיות!
נטע לא עונה, עמוס נפגע וחותר
עמוס: בוא אבא, הולכים!

הם יוצאים, נטע נותרת המומה וכועסת. היא מסתובבת רגע בחדר, לא מוצאת מה לעשות עם עצמה ואז ניגשת במהירות לטלפון ומחייגת
נטע: הי, זאת אני.. אתה יכול לחזור?

על הקיר האחורי נראה קטע וידאו – נטע ודניאלה בבית הקברות, מניחות בקבוק קולה על הקבר. סוף הוידאו – נשמעת דפיקה בדלת ונטע ניגשת לפתוח, תוך שמסדרת את עצמה. בדלת – עמי, נראה מרוגש מאוד
עמי: הי

נטע(שולפת): מה עדיף קולה בפחית או בבקבוק?
עמי: מים זה בסדר..

נטע: אז מה עמי? מה הקטע שלך?
עמי: מה הקטע שלי?

נטע: אתה מסתובב לך בעולם, מצלם.. בן כמה אתה בכלל?
עמי: ארבעים

נטע: ומה? אתה לא רוצה ילדים נגיד? משפחה?
עמי: לא

נטע: ככה, פשוט?
עמי: ככה. אם זה פשוט אני לא יודע..

נטע: אז מה אתה כן רוצה? כי אני לא בעניין של סטוצים וכאלה
עמי: או.קי..

נטע: מה "או.קי"? זה מה שיש לך להגיד?
עמי(מתחיל להתעצבן): מה את רוצה שאני אגיד?

נטע(לוחצת): שאלתי מה עדיף קולה בפחית או בבקבוק?
עמי: לא יודע - אני לא שותה קולה! מה את רוצה שאני אגיד לך עכשיו? שאני
רוצה אישה, שלושה ילדים וכלב? מה?? בדיוק בגלל זה נדלקתי עלייך - את לא
ישר התחלת לבייץ כמו כל הבחורות שאני מכיר..
נטע: אז יש הרבה בחורות
עמי: לא.. סתם ביטוי, זה לא שיש כל כך הרבה.. (הוא מוציא מהכיס עטיפת
מתנה ומגיש לה) קחי
נטע: מה זה?
עמי: כל כך התרגשתי מזה שאת מתקשרת אז קניתי לך את זה בדרך, אל
תשאלי אותי למה. אני בעצם לא יודע עלייך כלום- מה את עושה? מה את
אוהבת..? בכל מקרה רציתי לתת לך משהו, גם אם לא נפגש יותר
נטע מוציאה מהעטיפה שרשרת. היא מביטה בה רגע ויוצאת במהירות לחדר
וחוזרת עם קופסה גדולה מלאה בתכשיטים עבודת יד, היא שופכת את תכולתה
על הספה
נטע(נסערת): רצית לדעת מה אני עושה?! אז הנה – שרשראות.. טבעות..
צמידים.. עד לפני שנה נחשבתי להבטחה גדולה. אפילו הציעו לי תערוכה
בלונדון – הזדמנות חיי
עמי: את עשית את כל אלה?
נטע: כן.. שנים לא העזתי להראות אותם לאף אחד. עד שיום אחד היינו באיזו
תערוכה חשובה כזאת, כל בעלי הגלריות בעיר, היו שם. ולי כמובן לא היה אומץ
לדבר איתם. ואז פתאום הוא הוציא מהתיק שלי את כל התכשיטים והתחיל
לענוד אותם. ככה הוא הסתובב לו בין כל בעלי הגלריות, מלא בשרשראות
ועגילים... אי אפשר היה שלא להסתכל עליו. על המקום סגרתי שתי תערוכות..
בזכותו..
עמי: בזכות מי?
נטע: ערן. בעלי.. אתה כנראה מרגיש אותי יותר טוב ממה שאתה חושב, עם כל
הדיבורים שלך על האלמנה השחורה
עמי: אני לא מבין..

נטע: הוא נהרג לפני שנה, מאז לא נגעתי בתכשיטים האלה או בכל דבר אחר בעצם..

עמי(מגחך): ואני קונה לך שרשרת

נטע: עכשיו אתה מבין למה אין לי מקום בשבילך?

עמי: לא, אבל לפחות עכשיו את נראית לי פחות משוגעת.. (קולט) אלוהים, כמה שטויות דיברתי.. למה לא סיפרת לי?

נטע: כי אתה ישר החזרת אותי לרגע הזה, שאתה פוגש את הבן אדם שתתאהב בו.. שהבטן מתעוותת, מפזרת חום בכל הגוף, כמעט שורף.. חום שיכול לספוג הכל.. חשבתי שאני לא אמורה להרגיש ככה יותר.. (מביטה בו, נרגשת) עכשיו תחבק אותי ותלך טוב?

עמי: אני יכול להראות לך דולפינים ורודים נטע(מחייכת): זה יהיה נחמד, פעם..

עמי: (חותך) הנסיעה הזאת לגנגס, זה קורה יותר מהר ממה שחשבתי נטע: מתי?

עמי: יוצאים עוד שבועיים – בואי איתי נטע: מה?

עמי: בואי איתי. הם דואגים לבנות זוג נטע: אני לא בת זוג שלך!

עמי: בואי איתי נטע(בביטול): מה פתאום עמי: למה לא?

נטע: כי אנחנו לא מתאימים, אנחנו בקושי מכירים עמי: למה את מדקלמת לי משפטים של פולנייה עכשיו? את קראת לי לפה - לא קראת לי סתם נטע(בשלה): אתה לא יודע כלום עמי: מה עוד יש לדעת?! חום שמתפשט בכל הגוף לא? נטע: אני לא יכולה פתאום ככה לנסוע! עמי: מה הבעיה? נטע: אני חייבת לשמור על עצמי

עמי(אוחז בפניה): אני והדולפינים נשמור עלייך..

נטע: אני לא יכולה!

עמי(מתוסכל): הסוויצ'ים האלה.. לרגע נראה לי שאני באמת מבין אותך, ואז

את מורידה איזה מחסום וזה.. כאילו שאני לא מכיר אותך בכלל

נטע: אתה באמת לא מכיר אותי

עמי(צועק בייאוש): אני אוהב אותך!

נטע: אני מאמינה שאתה מרגיש את זה אבל זה לא קשור למציאות..

עמי: מה את מקשקשת?! "מציאות"..

נטע: גם אני הייתי רוצה שתסחף אותי ותיקח אותי אל האופק, אבל זה לא עובד

ככה..

עמי: מה זאת המציאות הזאת שאת מדברת עליה? אנשים מתחברים,

מתאהבים, מזדיינים.. חיים! אחר כך חוזרים ל"מציאות" הזאת שלך: משכנתה,

סידורים.. מה זה קשור אלינו בכלל?

נטע: זה מאוד קל לדבר ככה אבל..

עמי(מטיח): אין מה לדבר, זה לא מקום של מילים בכלל

נטע(בכנות): אתה צודק, אני מצטערת

עמי: תצטערי. תיהני לך עם הצער שלך, עם ההגנות שלך.. תלכי לישון איתם

בלילה, שיהיה לך לבריאות.. (מתוסכל) אני לא מבין למה את מתעקשת להרוס

לנו???

נטע(קשה): אין כזה דבר "לנו" - זה לא קיים!

נשמע צלצול בדלת, נטע קופצת. עמי מתיישב בהחלטיות על הספה

נטע: מה אתה עושה?

עמי: אני לא זז מפה עד שאת אומרת שאת באה איתי

דניאלה(מבחוץ): נטע.. את בבית? זאת אני..

נטע(לעבר הדלת): שנייה, דניאלה.. (לעמי) אסור שהיא תראה אותך פה!

עמי: את רוצה שאני אכנס לארון? לעציץ? מה לעשות?

נטע: אסור לך להיות פה

עמי: רק תגידי שאת באה איתי..

דניאלה(מבחוץ): נטע!

נטע(לעבר הדלת): אני באה!
עמי: את באה?
נטע(לעמי): לא איתך!
דניאלה(מבחוץ): את שם נטע?
נטע דוחפת את עמי אל מתחת לספה ואז בלית ברירה, נטע ניגשת ופותחת
נטע: הי..
דניאלה נכנסת, מודאגת מאוד, עוד לא מבחינה בעמי. היא מתנפלת על נטע
בחיבוק, נטע קפואה. כעבור רגע, היא מתרחקת מעט ובוחנת את נטע במבט
דניאלה: את בסדר?
נטע(חסרת אונים): כן..
דניאלה: את יודעת איך דאגתי לך? מהבוקר, כולם מנסים להתקשר אלייך
נטע: לא שמעתי
דניאלה: קיבלנו את האישור!
נטע: באמת? איך זה יכול להיות?
דניאלה: אין לך מושג מה הלך שם..
היא משתתקת כשהיא מבחינה בעמי, נטע חסרת אונים
עמי: הי..
דניאלה: אני לא מאמינה, אז שלחו גם לפה צלם?
נטע: מי שלח? הוא לא צלם.. (דבל טייק לדניאלה) איך את יודעת שהוא צלם?
דניאלה(מראה על המצלמה): יש לו מצלמה..
עמי מבחין במצוקה של נטע ומחליט לשתף פעולה. הוא לוקח את המצלמה
ומתחיל לצלם את דניאלה
עמי: כן.. תסתכלי אלי, בבקשה
דניאלה: אני? אבל לא הסתרקתי..
עמי: תתקרבי אלי, רגע..
נטע חסרת אונים. דניאלה משתפת פעולה עם עמי, תוך שהיא מדברת לנטע,
מסדרת את השיער וכו'
דניאלה: אני לא יכולתי להאמין, השופט היה צריך להגיד את זה עוד פעם ועוד
פעם.. (לעמי) השיער שלי לא פרוע מדי?

עמי: הכל בסדר, רק תחייכי קצת..
דניאלה(מחייכת, תוך דיבור): מסכנה דנה, שיגעתי אותה...
עמי: מצוין
דניאלה: לא נתתי להם להתחיל, כל הזמן חשבתי שעוד רגע את תיכנסי. הרי
מה כל זה שווה אם את לא שם?
עמי(לדניאלה): את מאוד פוטוגנית, אמרו לך פעם?
דניאלה: נחמד מצדך להגיד את זה..
נטע(חותכת): טוב, לקחת מספיק תמונות - אתה יכול ללכת
עמי: אני רק מחכה שתעני לי ואני מתחפף
נטע שותקת
דניאלה: תעני, תעני..
נטע: אני כבר נתתי את התשובה שלי
עמי: את בטוחה?
נטע(אליו, נחרצת): בטוחה. אנחנו סיימנו פה
עמי(פגוע): שיהיה לך בהצלחה, אלמנה שחורה
דניאלה: איך הוא קרא לך? (נטע שותקת) חוצפן.. אבל חתוך, תודי
נטע: לא שמתי לב
דניאלה(בחום): בחיי, שבא לי להרביץ לך.. איך השארת אותי שם לבד?
נטע: אני מצטערת..
דניאלה: את לא מתארת לעצמך כמה רעש זה עשה, מי לא היה שם? כתבים
מכל הערוצים, נציגות מ"ארגון אלמנות צה"ל", עיתונאים..
נטע: איזה עיתונאים? מאיפה הם ידעו על זה בכלל?
דניאלה: כולם יודעים, כולם רצו לשמוע אותך
נטע: אותי?
דניאלה: לי אפילו לא נתנו להיכנס לאולם.. את הרי היית מתפרצת בכוח.. אז
לקחתי איתי את כל הכתבים והאלמנות, והתפרצנו לאולם.. אני!..
נטע: דניאלה אני מצטערת, אם הייתי יודעת שזה מה שתעברי שם..
דניאלה: מה זה חשוב? העיקר שקיבלנו את האישור.. (בוחנת אותה במבט) את
שמחה שקיבלנו את אישור נכון?

נטע: ברור שאני שמחה
דניאלה(בחשש): כי הם רוצים לראיין אותך לחדשות של ערוץ 2 מחר בערב,
שתגיבי
נטע: בחדשות?
דניאלה: אם זה מפחיד אותך אנחנו נגיד להם שאת לא מוכנה
נטע: זה לא מפחיד אותי
דניאלה: דניאלה קמה את בטוחה? אני לא רוצה שכל הרעש הזה יבלבל
אותך.. אם את לא רוצה את הסרט לא צריך – את צריכה להיות רגועה!
נטע(קוטעת אותה): דניאלה – הכל בסדר. אני אלך לטלוויזיה ואני אדבר על ערן
ועל הילד שלנו. מה שהם יבקשו אני אעשה.
דניאלה: אנחנו חייבות לחגוג הלילה. אני חושבת שלא התרגשתי ככה, מאז
שערן נולד. אני חייבת לרוץ לבית הקברות, לספר לו! מי גונב בקבוקי שתייה
מבית קברות?
דניאלה יוצאת. על הקיר האחורי נראה קטע וידאו- נטע בעיצומה של בדיקה
גניקולוגית, היא מתוחה מאוד.
גניקולוג: טוב, מה שהולך לקרות זה שנשאב ביציות ואז נאחד אותן עם הזרע
של ערן, בתוך מבחנה. אחר כך נחכה כמה ימים עד שהזרעים יפרו את
הביציות. את הביציות המופרות נחזיר לרחם בתקווה שייקלטו..

סצנה 5

נטע יושבת על הספה המרכזית עמי מתפרץ פנימה, נראה פרוע
עמי: תקשיבי – אני הבנתי משהו..אני ישבתי על ספסל ברחוב.. שתיתי קצת
והסתכלתי.. צילמתי קצת, כמו שאני תמיד עושה.. חמישה אנשים אחד אחרי
השני יצאו להוריד את הזבל.. מהבתים שלהם בקע אור חם כזה, ופתאום
הרגשתי שלא אכפת לי להתחלף איתם. עם כל אחד מהם.. נזכרתי במה
שאמרת על ה"מציאות", ואיזה יפה היית שאמרת את זה, והבנתי שאם זה
איתך אז לא אכפת לי.. לא אכפת לי זבל..

נטע: עמי מה אתה רוצה?

עמי: אותך! אני רוצה שיצלמו אותנו.. אני עוד לא יכול להבטיח לך הכל אבל נראה לי שאני מתקרב לשם. אם היית מכירה אותי היית מבינה כמה זה חמור נטע: חמור?

עמי: חמור, בטח חמור. אני לא איש משפחה.. אני רגיל שזה רק אני והטבע לבד, מקסימום מדבר עם איזו צבת ים, אם ממש משעמם לי.. פתאום אני עוזב אותך לכמה שעות ומרגיש.. בודד.. (מגחך) עד שהכרתי אותך, לא ידעתי שאני בודד (כמו מגלה לראשונה): את נורא יפה נטע: תפסיק להגיד את זה

עמי: אני לא יכול.. יש לך השפעה מאגית עליי- אני מסתכל עלייך ואני רק רוצה.. לגחץ לך את התחתונים, להשאיר את הדלת פתוחה בשירותים.. אני תמיד מוריד אחרי את הקרש, אני נשבע נטע: עמי, כמה שתית?

עמי: מה זה חשוב, את נורא יפה..

נטע: די, אתה מפחיד אותי

עמי: אני גם מפחיד את עצמי, אז מה?

נטע: מה זה אז מה?

עמי: אז נפחד קצת

נטע: תשמע, אני מבינה שעובר עלייך משהו. באמת. אני רק לא בטוחה שזה קשור אליי

עמי: אז למי אם לא אלייך?! רק אלייך, מפגרת – (הוא מרשה לעצמו להיסחף בהיי שזורם בו, ומדבר בהגזמה ובסרקזם כמו מופע סטנד אפ, מה שמפרק לגמרי את הקרח ונטע מתחילה לצחוק, צחוק עמוק וחסר שליטה) בורחת לי כל הזמן: כן רוצה, לא רוצה, אוהבת לא אוהבת.. ה"בורחת".. (צחוקה ממיס אותו עוד יותר) בורחת וצוחקת, מה את צוחקת? מכיר אותה שבוע, כבר ברחתי לי שמונה פעמים.. מילא את בורחת, אבל אני חוזר. מה אתה חוזר אידיוט?? אתה לא מבין שלא רוצים אותך?! נטע: למה באמת אתה חוזר?

עמי(ברגע מרצין): בגלל הצחוק הזה.. בגלל שאני אמור להיות עכשיו הבן אדם
הכי מאושר בעולם מההזדמנות שקיבלתי, ובמקום לחגוג, אני מוצא את עצמי
יושב על ספסל מסריח ומקנא בזבל.. (כואב) ארבעים שנה עבדתי לקראת
הנסיעה הזאת, ופתאום אין לה שום משמעות. כל מה שהניע אותי ארבעים
שנה – כלום! אם את לא רוצה לנסוע לא ניסע, אם את עוד לא מוכנה לפתוח לי
את המחסום - אני אחכה, רק אל תגרשי אותי עוד פעם, אני לא..

נטע: אני אסע איתך

עמי(פתאום קולט): סליחה?

נטע: לגגס - אני אסע איתך

עמי: באמת?

נטע(מופתעת מעצמה): כנראה..

עמי(מוודא): באמת באמת?

נטע: באמת באמת

עמי מחבק ומרים אותה בשמחה, שמחתה של נטע מהולה בבלבול רב, הוא
בהיי

עמי(מנסה לאסוף את עצמו): את לא תצטערי.. תראי מה נעשה: אני אקפוץ
למערכת לבקש שיארגנו עוד כרטיס.. (הוא מסיים להתארגן) תתקשרי אם

תצטרכי אותי

הוא יוצא ואז נטע מיד:

נטע: אני צריכה אותך

מיד הוא חוזר

עמי: אני פה

נטע(מעכלת): זה ההורים שלי.. ודניאלה.. הם בכלל לא יודעים שאתה קיים..

עמי: וזה כל כך נורא?

נטע: יש עוד משהו שאתה צריך לדעת..

עמי: את נוסעת איתי

הוא נושק לה ויוצא

סצנה 6

עמי נכנס

עמי: נטע.. הבאתי את הכרטיסים! הם כמעט התעלפו שם במערכת כשאמרתי שאת באה איתי.. נטע? הגיע הזמן שאני אמציא לך איזה כינוי חיבה את לא חושבת? (מביט סביב ומבין שהיא איננה) את פה בכלל?

עמי מדליק את הטלוויזיה ומחליף כמה תחנות עד שנופל על הראיון של נטע מראיין: עם מותו של סרן דביר ברנע, הגישה נטע אלמנתו בקשה לשאוב זרע מגופת בעלה. קצת יותר משנה ממלחמת לבנון השניה, נטע נמצאת אתנו באולפן. שלום נטע

נטע: שלום שלום

מראיין: אני מבין שקיבלת אישור מבית המשפט להשתמש בזרע הזה ולהיכנס לתהליך של הפריה.

נטע: נכון. חיכינו לאישור הזה הרבה זמן ואני שמחה שסוף סוף קיבלנו אותו. מראיין: כמו שאני מבין, לפי חוקי ההלכה היה צורך להוכיח שאכן זהו היה רצונו של בעלך.

נטע: תראה, ערן כל כך רצה ילדים ככה שכל התהליך היה די מיותר במקרה שלנו..

מראיין: ומה עכשיו אחרי שקיבלת את האישור?

נטע: אני יכולה להתחיל בהפריה. אני רוצה רק לפנות רגע, למקבלי ההחלטות ולבקש שישקלו להקל על ההליך המיותר של מתן האישורים. אני באמת לא חושבת שלמדינה יש איזושהי זכות להתערב בהחלטה כזאת..

נטע נכנסת הביתה, עמי ממחר לכבות את הטלוויזיה

עמי: את לא אלמנה שחורה, את אלמנה מקצועית

נטע: אני כל כך מצטערת

עמי: על מה?

נטע(בשקט): על הכל..

עמי: תיארתי לעצמי שאיתך לא ישעמם לי אף פעם, אבל לא היה לי מושג עד כמה..

נטע: התחלתי עם זה בדיוק לפני שהכרנו, אני לא ידעתי ש..
עמי: באמת התכוונת להסתיר את זה ממני?
נטע: אני ניסיתי לספר לך בבוקר, אתה לא נתת לי..
עמי(קוטע אותה): תודה לך באמת, אחרי שידעת שאת הולכת להתראיין! את מתארת לעצמך איך הרגשתי, פתאום לראות את זה ככה בטלוויזיה?
נטע(מתפתלת): הנחיתו עליי את הראיון הזה, אני לא יכולתי לסרב..
עמי(רותח): שבוע אנחנו אחד בתוך השני – יכולת להגיד לי!
נטע: ואז, מה? היית מחבק אותי ואומר- "זה בסדר, אין בעיה, בואי נחזור למיטה"??
עמי: אני בכלל לא יודע אם אני רוצה ילדים..
נטע(כמתחננת): אמרת שאם זה איתי אז לא אכפת לך
עמי: איתך, לא אתך ועם בעלך לשעבר. בפנטזיות שלי, שלישיות נראות אחרת לגמרי..
נטע: הזהרתי אותך שזה מסובך
עמי: אנחנו אמורים לנסוע עוד שבועיים
נטע: אני יודעת
עמי: אבל את לא יכולה לנסוע!
נטע: אני יכולה
עמי: איך??
נטע: זה לא צריך להפריע לנו. אני אעשה הכל כדי שזה לא יפריע לנו, אני מבטיחה..
עמי: את מבינה למה נכנסת בכלל!?
נטע: אני מבינה שזה נראה לך מטורף, אבל בעצם כל מה שקורה בנינו מטורף לא? בעצמך אמרת שיש לי השפעה מאגית עליך..
עמי(נוקשה): לא את לא תעשי את זה, את לא תזייני אותי במקום לדבר – את תקשיבי לי עכשיו ותעני לי!
נטע(כנועה): אני מקשיבה..
עמי: מה את רוצה ממני??
נטע: שתאהב אותי

עמי: זה לא מספיק! איזה תפקיד יש לי בסרט המדע בדיוני הזה שלך? מה אני אמור להיות בשביל הילד הזה? אבא שלו? דוד שלו? בייביסיטר שלו? מה?? נטע: אני לא יודעת..

עמי: מה את עושה איתי בכלל???

נטע: אני לא יודעת! למרות מה שאתה חושב אני לא תכננתי את זה, לא תכננתי לפגוש אותך.. אתה יודע שבמהלך השנה הזאת היו ימים שהרגשתי שאם הייתי מאמינה בעולם הבא, אם באמת הייתי מאמינה שאפגוש אותו שם אז הייתי מצטרפת אליו? אבל אז אתה באת ו.. התאהבתי בך.. (נואשת) אני התאהבתי בך- פתאום יכולתי להיות סתם אישה שפוגשת גבר, לרגע הכל היה פשוט.. מה הייתי אמורה לא ללכת איתך? מי כמוך יודע שניסיתי לברוח ממך, אבל החיים כנראה יותר חזקים מהכל

עמי: זה בדיוק מה שאני מנסה להסביר לך

נטע: אבל ערן הוא חלק מהחיים שלי, הוא תמיד יהיה.. ודניאלה וגם הילד הזה שאני כל כך רוצה.. ואני מאוד מקווה שגם אתה (הוא שותק) אני מרגישה שאם אני לא אעשה את זה אני לא אוכל להמשיך בחיים שלי..

עמי(ממשיך אותה): ואם אני אמנע את זה ממך את לא תוכלי להמשיך איתי..

נטע: אני כל כך רוצה שזה יהיה אפשרי ושאתה תהיה בסדר עם זה... בבקשה תהיה בסדר עם זה..

עמי מביט בה ארוכות ואז

עמי: הנסיעה לגנגס היא לשלושה חודשים.. אני לא רואה את עצמי נוסע בלעדייך..

נטע(נרגשת): ההפריה... אני אצטרך לדבר עם הרופא שלי ו..

עמי(מניח יד רכה על פיה, כדי להשתיק אותה): אנחנו ניסע כמו שקבענו לשלושה חודשים וכשנחזור..

נטע: אתה חושב שהדולפינים יגרמו לי לשכוח מזה?

עמי(ממשיך): וכשנחזור - אני אעשה מה שתרצי.. אני אהיה מה שתרצי..

בשביל הילד, בשבילך, בשביל ההורים שלך.. את לא מבינה שאני אעשה הכל בשבילך?

הם מתנשקים ונטע גוררת אותו לחדר השינה. חושך

מערכה שנייה

אותה התפאורה. על הקיר האחורי – וידאו. שוק הכרמל - נטע נראית הולכת במעלה השוק, מוקפת בצוות צילום. הם מוקפים ברוכלים שמרעיפים עליה שקיות של ירקות ופירות: "קחי מותק, את צריכה כוח עכשיו..", "קונים ניגשים ללחוץ את ידה ומרעיפים ביטויי אהדה: "אוהבים אותך נטע..", "כל הכבוד תמשיכי ככה..", "נטע נלחצת מהתגובות והקריאות שהולכות וסוגרות עליה, לפתע מתפרץ לעברה נער צעיר, איש הסאונד מנסה להדוף אותו, אך הוא מצליח להגיע אליה ומרים מולה שלט עליו מודפס "נטע – תעשי גם לי ילד..". כל הסובבים מוחאים כפיים וממשיכים בקריאות: "נטע.. נטע", המצלמה סוגרת על נטע שכלואה בתוכם במבט מבועת.

בסוף הוידאו - האור עולה על הסלון המרכזי

סצנה 1

הסלון ריק. על הספה מונח השלט שנטע קיבלה בשוק, ושאר שקיות ומתנות. עמי נכנס מבחוץ מחזיק ערמה של חוברות מגזין עמי(בקול רם): huny: I`m home ... (לעצמו, מופתע מדבריו) מה???

נטע(מבחוץ): אני במטבח!

עמי: אם תספרי למישהו שזה מה שאמרתי עכשיו, אני אכחיש

נטע(מבחוץ): את מה?

עמי: את HUNY IM.. לא חשוב..

הוא משתתק כשנטע מופיעה בפתח. היא נראית פרועה ומותשת, כמו אחרי קרב. סינר מטבח לגופה, היא מחזיקה קערה וכף בידה

עמי: מה זה, הלכת מכות עם המטבח?

נטע: אני מכינה ארוחת ערב

עמי: אבל את לא יודעת לבשל
נטע: אז מה? אני רוצה לעשות משהו נחמד.. חדש!
עמי(מושך אותה אליו): עם נחמד וחדש אין לי בעיה, זה השילוב שלך עם
המטבח שמפחיד אותי
נטע: אני לא מבינה למה הבצק לא טופח לי, זה כבר השלישי שאני מכינה..
עמי: אז נזמין פיצה
נטע(בכעס): שום פיצה!
עמי(מבחין בשלט): מה זה?
נטע: הייתי היום בשוק עם הסרט הדוקומנטארי
עמי: "נטע תעשי גם לי ילד"?
נטע: עזוב, זה היה סיוט..
עמי מתחיל לעיין בחוברות. הטלפון מתחיל לצלצל, נטע קופצת
עמי: את לא עונה?
נטע: אני מכינה ארוחת ערב!
היא יוצאת למטבח. הצלצול ממשיך, עמי מתלבט רגע ואז ניגש לענות, בדיוק
כשהוא עונה, נטע מגיעה בריצה מהמטבח
נטע: אל תענה..
מאוחר מדי
עמי: הלו.. הלו? יש שם מישהו..? (אין תשובה, הוא מנתק) כנראה טעות
נטע: זהו? לא אמרו כלום?
עמי: לא
נטע חוזרת למטבח, מודאגת
עמי(לעברה): את חייבת לראות איזה צמחים גדלים שם בגנגס.. איזה גוונים של
ירוק וסגול.. (נטע חוזרת עם צלחות וסכו"ם ומתחילה לערוך את השולחן) ותראי
את הגופות השרופות האלה.. (נטע ממשיכה בשלה) את חושבת שהדם של
הגופות זה מה שצובע את הדולפינים והופך אותם וורודים?
נטע לא משועשעת. היא מתחילה להתעצבן ומזיזה לו את החוברות
באגרסיביות. שוב נשמע צלצול טלפון, עמי ניגש לענות, נטע קופצת
נטע: עזוב שישאירו הודעה! (ממשיכה אך מסתבכת, הכל נופל לה מהידיים)

עמי: אולי תתני לי לעזור לך?
נטע: אני לא צריכה עזרה!
עמי: לא אמרתי שאת "צריכה", פשוט הצעתי.. (הוא מביט על השולחן ואז קולט) בשביל מה כל הצלחות האלה?
נטע(משחררת): הזמנתי את ההורים שלי להכיר אותך
עמי: מתי??
נטע: הם צריכים להגיע לארוחת ערב
עמי: עכשיו??
נטע: אני לא יכולה לסבול את זה שאתם לא מכירים
עמי(מתחיל להילחץ): חשבתי שאתם לא מדברים, שהם לא יודעים שאני קיים
נטע: בדיוק
עמי(מנסה לעכל): זה גם חלק מהעניין אה?
נטע: איזה עניין?
עמי: של מה שקורא בניינו, צריך להכיר את ההורים.. לעבור את המבחן?
נטע: זה לא מבחן..
עמי: אני לא טוב בדברים האלה, היית צריכה להגיד לי קודם
שוב הטלפון מצלצל, עמי ניגש לענות
נטע: שישאירו הודעה. (חוזרת לנושא) אני פחדתי שלא תסכים..
עמי: באמת לא הייתי מסכים.. הצלצול הזה מטריף אותי
נטע: שישאירו הודעה נו!
עמי(לחץ): הם יודעים לקראת מה הם באים? מה אמרת להם?
נטע: אני אתקשר לבטל, לא הייתי צריכה לעשות את זה..
שוב נשמע צלצול, עמי עושה ג'סטה ונטע קופצת
נטע: שישאירו הודעה!!
עמי: זה בדלת!!!
נטע: אני יכולה להגיד שאתה חולה או משהו
פעמון הדלת ממשיך לצלצל, עמי מנסה להתעשת
עמי: את לא משאירה אותי לבד לשנייה
נטע(נושקת לו): תודה!

עמי(בפאניקה): מה לעשות???

נטע: תפנה פה, אני אכניס אותם

עמי אוסף את השקיות והשלט, ויוצא למטבח, נטע פותחת את הדלת. עידית

כנסת עם עוגה בידה, אחריה עמוס ויחיאל

עידית: למה הנייד שלך אף פעם לא זמין? רציתי לדעת אם אני צריכה להביא

משהו. הקו שלך לא בסדר, ענה לי איזה סוטה קודם

נטע: איך אתה מרגיש סבא?

עידית: הוא ביום רע מאוד

נטע: מה קרה?

עמוס: בעיני אימא שלך, כל יום שהוא חי הוא יום רע

נטע(לעמוס): אני שמחה שבאת..

עמוס(מהמבוכה, מביט לתקרה): אני רואה שלא טיפלת ברטיבות.. יכולת לבקש

מערוץ 2 שיעשו את זה.

עידית: עמוס, אתה הבטחת לי.. את נראית מאוד יפה בטלוויזיה

נטע: ראיתם את זה?

עמוס: את יודעת שאני לא מפספס את החדשות של שמונה

עידית: דיברת כל כך יפה, מהרגע שזה שודר אני לא מפסיקה לקבל טלפונים..

יש לה כשרון לזה, נכון עמוס?

עמוס: רק חבל שהיא לא מנצלת אותו לדברים אחרים

עמי נכנס כשהוא לובש ז'קט על החולצה שלבש קודם. הוא לוחץ את היד של

עידית מנסה נואשות להסתיר את הפאניקה שאוחזת אותו. נטע מתפקעת

מצחוק.

עמי: אני עמי. נעים מאוד

עידית(לנטע): מי זה עמי?

עמוס(לעמי): אני האבא שלה- עמוס

עמי: נעים מאוד

יחיאל(מסמן לעמי להתקרב אליו): בוא רגע, אינג'לה

עמי(מפוחד): אני?

יחיאל: קים, קים אהיר

עמוס: אבא מה אתה עושה?
עמי הנבוכך מתכופף אליו, יחיאל דוחף לו ליד שטר של עשרים שקל
עמי(מסנן לנטע): סבא שלך חושב שאני חשפן או משהו.. (ליחיאל) על מה זה?
יחיאל: זה על זה שהיא מחייכת
נטע: זה סבא שלי יחיאל, סבא זה עמי
עמי: נעים מאוד. באמת..
עידית: אז הקו שלך בסדר גמור..
נטע: אולי נשב לאכול?
יחיאל: לה, לה, לה..
עמי: אתה שר נורא יפה
עידית: אל תעודד אותו
יחיאל: מה עם התה?
עמי: להכין לך תה?
עידית: עד שתכין, הוא כבר ישכח
עמוס: אז מה אתה עושה עמי?
נטע: עמי הוא צלם ימי של ה"נשיונל ג'אוגרפיק"
עמוס: זה מעניין. עולם אחר שם מתחת למים אה?
עמי: לגמרי! (שתיקה, כולם בוהים בו) שקט.. מתחת למים. בלי הרבה דיבורים
לא נחוצים.. לא שיש לי בעיה עם דיבורים.. אם יש מה להגיד, זאת אומרת,
דברו.. חופשי.. פשוט, שם לא מדברים.. מתחת למים..
עידית: הוצאת לי את כל החשק לדבר
עמוס: אני כבר אוהב אותו
נטע(חותכת): אולי נאכל?
עמי(קופץ): כן!. (כולם מביטים בו) זאת אומרת, אם אתם רוצים.. אני לא רעב..
נטע מושכת את עמי לכיוון המטבח
עמי(לנטע, בשקט): אמרתי לך שאני לא טוב בדברים האלה
נטע: אתה בסדר גמור, לך תכניס את הפסטה.. ואתה יכול להוריד את הז'קט.
עידית: אתם צריכים עזרה?
עמי ונטע יחד: לא!!

עמי: זאת אומרת.. זה בסדר עידית, את אורחת.. שבי בנח
עמוס: היא לא מכירה את המילה הזאת
עמי: ככה זה אימהות..
עידית: מה זאת אומרת?
עמי(רוצה למות): שום דבר, התכוונתי שאת לא חייבת.. זאת אומרת אני.. כן.
אה.. הפסטה..
עמי יוצא למטבח בבושת פנים
עידית(לנטע): מי זה העמי הזה?
נטע: מה זאת אומרת מי זה עמי? עמי זה עמי
עמוס: אם בגללו נעלמת, אז אני מרוצה
נטע: אני נעלמתי? אתם לא דיברתם איתי
עידית: איך לא סיפרת לי עליו?
עמוס: אני אוהב אותו
עידית: מה אתה אוהב? אתה לא יודע עליו כלום
עמוס: הוא אוהב שקט
יחיאל: מזל טוב!
עמי(מבחוץ): לא קרה כלום!!!
עידית(לנטע): את לא הולכת לבדוק מה הוא שבר?
עמי חוזר בלי הז'קט, סמוק כולו
עמי: לפחות לא הפלתי את הקערה עם הרוטב. אני מרתיח מים לפסטה חדשה,
כמה דקות..
נטע: זה בסדר.. נכון אימא?
עידית: בטח שבסדר, מה זאת אומרת.. לא לבשת ז'קט קודם?
עמי: כן, חשבת..
עידית: דווקא הلم אותך
עמי: אני אלבש אותו חזרה
עידית: לא שאכפת לי.. (עמי כבר בדרכו חזרה למטבח) פשוט הلم אותך. אתה
לא חושב עמוס?
עמוס: אני לא יודע, עידית

נטע(לעידית): מה את עושה?

עידית: נתתי לבן אדם מחמאה. הלוואי ואבא שלך היה משקיע קצת בעצמו

עמי חוזר תוך כדי שהוא לובש חזרה את הז'קט

עידית(לעמי): אתה גרוש?

למשמע השאלה, הוא נתקע עם השרוול

עמי: סליחה?

עידית: אתה גרוש?

עמי: לא

עידית: מה זאת אומרת? מה בן כמה אתה?

עמוס(בניסיון להציל): אז מה, משהו ספציפי שאתה מצלם, או..?

עמי: האמת שכן. בדיוק קיבלתי הזדמנות לנסוע לצלם בגנגס, שולחים לשם צוות שלם לחקור איזו להקת דולפינים ורוד..

עידית: מה זה בהודו לא?

עמי: כן.. כן. יש שם זן נדיר של דולפינים ורודים ו..

עידית: הרבה שקט

עמוס: נטע תמיד רצתה לנסוע לשם

עמי: אני יודע, בגלל זה הצעתי לה להצטרף

עמוס: את נוסעת איתו? מצוין..

עמי(להורים): אנחנו נוסעים עוד שבוע

עידית: עוד שבוע? מה זאת אומרת, לכמה זמן?

עמי: לשלושה חודשים

עידית: שלושה חודשים!?

עמוס: יוצא מן הכלל.

נטע: חשבנו על זה, אבל זה עוד לא בטוח

עמי(לנטע): על מה את מדברת?

נטע: לא הספקתי להגיד לך- אני דיברתי היום עם הרופא שלי, מסתבר שזה תהליך יותר ארוך ממה שחשבתי.. אני לא יכולה לדחות עכשיו את ההפריה בשלושה חודשים. גם ערוץ 2 לא אהבו את זה, יש להם לוחות זמנים..

עמי: הבנתי

נטע: מה הבנת?

עמי: את לא רוצה לדחות את ההפריה בשלושה חודשים, יש לך "לוחות זמנים" .. (משלא מצליח להסתיר את אכזבתו, הוא קם) בירה מישהו?

עמוס: כן, תודה

עמי: את רוצה נטע?

נטע: לא, תודה

עמי(בדרכו למטבח): את יכולה לשתות, את עוד לא בהריון, את יודעת..

עמי יוצא למטבח

עמוס: אז אני מבין שהוא מעודכן לגמרי

עידית(מנסה לעכל): מה זאת בדיוק, הנסיעה הזאת?

עמוס: ואני קיוויתי שהוא הצליח להכניס לך קצת שכל לראש..

עידית: ערוץ 2 ייסעו אחר כך עד להודו?

עמי חוזר עם בירות

עמי: בבקשה עמוס

עמוס(לנטע): את מתכוונת להמשיך עם ההפריה הזאת?

נטע: כן

עמוס(לעמי): ואתה רוצה להגיד לי שאתה מסכים לזה?

נטע: למה שהוא לא יסכים?

נשמע צלצול בדלת, נטע ניגשת לפתוח

יחיאל: מיר'לה..

עידית: מי זה בא בשעה כזאת?

עמי: השעה שמונה

דניאלה נכנסת היא מלאת חיוניות, מחזיקה קופסת קרטון גדולה ושקיות

דניאלה: לא הערתי אותך, נכון?

עמי(מדגיש את האבסורד): השעה שמונה! שלום דניאלה..

דניאלה(לא מבינה): שלום..

עמוס: תכירי דניאלה, זה עמי

דניאלה: רני, כן.. הצלם

עמי: עמי. נעים מאוד

דניאלה: רגע, אם אתה פה... (לעידית בהתלהבות) אז זה אומר שהסכמתם להתראיין? איזה יופי..

עידית(נבהלת): מאיפה את יודעת שהסכמתי להתראיין?

עמוס(לעידית): את הסכמת להתראיין?

עידית: אני ביקשתי ממנה שלא תדבר על זה

עמוס(לעידית): את התראיינת בלי להגיד לי?

עידית: אל תצעק, עמוס..

דניאלה: אני לא מבינה, אם הוא לא בא לצלם אתכם אז..

נטע: דניאלה, עמי לא באמת צלם.. זאת אומרת, הוא צלם, אבל הוא לא קשור לכתבה..

דניאלה: אבל הוא היה פה בבוקר ההוא כשקיבלנו את האישור.. (מתחילה לקלוט) עכשיו אני מבינה למה מיהרת כל כך לסלק אותו מכאן.. זה בגללו שלא הגעת לדיון..

נטע: כן..

עמי(לדניאלה): לפחות לא גילית עליי דרך הטלויזיה..

נטע(כמתנצלת): אנחנו רק הכרנו דניאלה, והוא יודע הכל

דניאלה(מנסה לעכל): את לא חייבת לי הסברים..

עידית(כמשתפת סוד): הם נוסעים לגנגס

עמוס: כן, שניהם..

דניאלה: באמת? איזה יופי.. תמיד רצית לנסוע לשם

נטע: זה עוד לא בטוח

דניאלה: אני שמחה מאוד בשבילך ובשביל רני..

כולם: עמי

דניאלה(נבוכה מאוד): האמת שרק באתי לתת משהו ל.. (פונה לנטע) את

נראית לי קצת חיוורת בטלויזיה-

עידית: אני חושבת שהיא נראתה יפה מאוד..

דניאלה: הבאתי כמה דברים שיחזקו אותך.. קחי, חליטת צמחים סינים, זה

מצוין לפוריות

עמוס: בדיוק מה שנטע צריכה עכשיו

דניאלה: את צריכה לשתות את זה כמה שיותר. זה לא יכול להזיק, מה אכפת לך לנסות? תעשי לך לפני השינה

נטע: תודה

דניאלה: חכי- הדבר הכי חשוב..

דניאלה מוציאה מהקופסה מפל מים קטן

עמוס: מה זה הסלע הזה?

דניאלה: מפל מים. אני קראתי, שזה נורא מרגיע... לפי הפאנג שוואי זה אמור לשנות פה את כל האנרגיה

עמוס: תני לי לנחש, לפי הפאנג שני הסלע הזה אמור להשפיע על הביציות של נטע?

דניאלה: מפל המים, כן.. צריך להעמיד את זה בפינה הדרום מזרחית של החדר, איפה זה דרום מזרח?

עמוס ועמי יחד: בירדן..

עידית(מסננת לעברם): עמוס, נו באמת..

דניאלה ממקמת את המפל ומחברת אותו לשקע, הוא מתחיל לפעול ברעש מטריד

עידית: מה זה הרעש הזה?

עמוס: רעש הפאנג שוואי

עידית: ככה זה יהיה כל הזמן?

דניאלה: זה העניין. הזרימה של המים אמורה להזיז את האנרגיה

עידית(משלא שמעה): מה זה?

דניאלה(צועקת): המים מזיזים את האנרגיה

עידית: זה לא קצת רועש מדי?

דניאלה: מה??

עמוס(בקול רם): עידית שואלת אם האנרגיה חייבת להרעיש כל כך בזמן שהיא זזה?

דניאלה: זאת רק המשאבה

יחיאל: לשכב מיר'לה, הבריטים יורים!

עידית: עמוס, אולי תנסה לעשות משהו עם הרעש הזה..

עמי ניגש ותולש את התקע של המפל מהחשמל והרעש מפסיק. כולם מביטים

בו

עמי(כמסביר את המעשה): שקט..

שתיקה. לפתע דניאלה פורצת בצחוק. כולם מביטים בה כלא מבינים

עידית: מה קורה לך?

דניאלה(מתפוצצת מצחוק): איזה רעש איום זה עשה.. (מחכה את הרעש) מה

זה? אני חייבת להחזיר את זה לחנות.. (בצחוק של היסטריה) לחשוב שזה היה

אמור להרגיע אותה.. לא יודעת מה עבר לי בראש..

עמי מושיט לה בירה

עמי: בואי דניאלה, תשתי משהו..

דניאלה: קראת לי את המחשבות

עמי פותח לה בקבוק בירה ומגיש לה

דניאלה: תודה.. עמי

היא משיקה את הבקבוק שלה בשלו והם יוצאים למרפסת. מכאן מתרחשות

כאילו שתי סצנות בנפרד – בסלון ובמרפסת (עד שעמי ודניאלה יחזרו לסלון).

מהמרפסת נשמע צחוק של עמי ודניאלה

עידית(בהקלה): תודה לאל, אני כבר חשבתי שהיא השתגעה לגמרי

עמוס: דניאלה אישה חזקה. אני בטוח שהיא תעמוד בזה. היא הרי הולכת לקבל

את מה שהיא רוצה

עידית: אנחנו לא יכולים לשפוט אותה, עמוס

עמוס: סוף סוף! הגיע הזמן שתגידי מה דעתך- או שאת מדברת רק כשיש מולך

מצלמה?

עידית: מה אתה רוצה ממני?

עמוס: אם את רוצה אפשר לפתוח את זה להכרעת הקהל, שישלחו

אס.אם.אסים בעד או נגד ההפריה

שוב נשמע צחוק מהמרפסת, הפוקוס עובר לשם. דניאלה ועמי, קצת מבושמים

עמי: לחייך דניאלה

דניאלה: אני כבר לא יודעת מה קורה איתי, פשוט אמרו לנו שחייבים לשפר את

תנאי הפוריות של נטע כמה שיותר.. בגלל הכמות המוגבלת של הזרע..

עמי: יותר מוגבלת מזה לא יכולה להיות
דניאלה(מתגלגלת מצחוק): לגמרי, אתה מבין? (שתיקה) אתה לא דומה לו
בכלל..

עמי: לא התכוונתי (לא בהתנצלות, כאילו: לא התכוונתי להידמות)
דניאלה: אבל אני יכולה להבין מה נטע מוצאת בך

עמי: אני אקח את זה כמחמאה

דניאלה: קח קח..

עמי: קר לך?

דניאלה: סליחה?

עמי: את רועדת

דניאלה: שטויות..

עמי מוריד את הז'קט ומניח על כתפיה של דניאלה, לפתע דניאלה דומעת. עמי

מניח עליה יד מנחמת, הם קרובים מאוד

דניאלה(באינטימיות): אתה לא צריך לפחד אתם עוד צעירים, אתם תוכלו

לעשות אחר כך עוד חמישה ילדים

עמי: אנחנו לא באמת הולכים לנהל את השיחה הזאת נכון?

דניאלה: בשבילו זה הסיכוי היחידי. העתיד היחידי שעוד יכול להיות לו

עמי(מתחמק): אני אביא עוד בירה..

הוא פונה להיכנס חזרה והיא עוצרת בעדו

דניאלה: אני מאחלת לך שתדע אהבה כמו שהייתה להם. הם היו הכל אחד

בשביל השני..

עמי(באי נוחות): דניאלה..

דניאלה: אם זה מה שנטע רוצה לעשות, אנחנו צריכים לעזור לה... כולנו

עמי: העניין הוא שאני לא בטוח שזה מה שנטע רוצה

הוא פונה ונכנס חזרה לסלון

נטע(לעמי): הכל בסדר?

לפני שהוא מספיק לענות, דניאלה נכנסת גם היא

דניאלה: הוא לא בטוח שאת יודעת מה את באמת רוצה..

עמי(נגרר לענות, בעל כורחו): היא יודעת מה "אלמנות צה"ל" רוצות, מה ערוץ
2 רוצים.. (לדניאלה) מה את רוצה, זה מה שהיא יודעת..
דניאלה: אולי אנחנו באמת לא צריכים לנהל את השיחה הזאת.. תסלחו לי, אני
רק אאסוף את הדברים שלי ואלך
נטע: את לא צריכה ללכת
דניאלה: מאוחר מתוקה, ואני שתיתי קצת יותר מידי.. נדבר מחר (היא
מתארגנת לצאת, ואז פונה לכולם בחיוך) שיהיה לכם לילה טוב.. או! כמעט
הלכתי עם הז'קט שלך..
עמי: תחזירי לי בהזדמנות
היא מניחה את הז'קט
דניאלה: לילה טוב
יוצאת
עידית(לעמי): היא לא תמיד ככה, דניאלה. זה פשוט הסתיו הזה, הוא מחרפן
את כולם
עמוס: תניחי כבר לסתיו, עידית..
יחיאל(נרגן): אין סתיו בארץ ישראל – זו פיקציה!
עידית: נו, עכשיו הוא אומר לי שאין סתיו..
עמוס: זה נכון, מה לעשות
יחיאל: זה לא אמריקה פה
נטע(לעמי, בכעס): אתה לא יכול לדבר ככה לדניאלה, האישה הזאת איבדה
בעל ואת הבן היחיד שלה
עמי: אז כמה מותר לה לדרוש בחזרה? ילד אחד יספיק? כמה ילדים ערן באמת
רצה?
עמוס: אני מסכים איתו
עמי(בשליו): את לא מבינה שאם את נכנסת עכשיו להריון את הורסת לנו הכל..
עידית(לנטע): למה שלא תיסעו להודו? אם אח"כ עוד תרצי, עדיין תוכלי ל..
עמי: זה בדיוק מה שאני אמרתי
עידית: באמת?
נטע: ראית את דניאלה!

עמי: בבקשה – את איבדת את עצמך לגמרי.. את עושה את זה בשביל
דניאלה?!

נטע: אני עושה את זה בשביל ערן!!

עמי(מתפרץ): ערן רצה להיות אבא, לא להשאיר אחריו יתום..(הוא פונה לצאת
ואז נעצר ומסתובב חזרה, תוך כדי שהוא פושט מעליו את הז'קט) ובקשר לסתיו
– יחיאל צודק! עונות מעבר, בהגדרה, זו לא תופעה ששייכת לאקלים שלנו. זה
קורה באירופה או באמריקה!!

הוא יוצא למטבח, יחיאל מוציא עוד שטר של עשרים שקל ורץ אחריו
יחיאל: חכה רגע, אינג'לה..

עידית: מה כבר אמרנו? השקט עלה לו לראש
עמוס: עידית..

יחיאל: אפשר לקבל כוס תה בבקשה?

עידית: צודק! אני אכן

עמוס: אני אכין

עידית: מה פתאום, שב

עמוס: שבי את

עידית: אני כבר קמתי נו

עמוס: גם אני יכול להכין...

נטע: אולי דיי??? שותים תה כאילו שאנחנו באיזה מחזה רוסי, העיקר לא לדבר

על הבת המשוגעת שלכם

עידית: לא אמרנו דבר כזה

נטע: בואו נשתה תה הסמובר כבר רותח..

עמוס: מה את רוצה??

נטע: שתהיו פה רגע! אל תעשו לי תה, אל תחפשו בשבילי שידוך ואל תצבעו

בשבילי את התקרה – רק תהיו פה

עידית: אנחנו פה חמד

נטע: לא אתם לא! אתם רק צועקים עליי כל הזמן..

עמוס: על מה את מדברת?

נטע: אתם חושבים שלא חשבת לי לבד על כל הדברים שאתם מדברים עליהם, שאני לא מפחדת? אני מתה מפחד ובמקום להגיד לי שיהיה בסדר אתם רק..

היא נאלמת, עמוס ועידית ממהרים אליה

עמוס: אני לא מבין מה את רוצה..

עידית(בשקט): כי אתה לא מקשיב..

עמוס: סליחה?

עידית: לא כל דבר אפשר לתקן עם חומר נגד רטיבות וקצת צבע. אתה ואבא שלך אותו דבר, עושים לעצמכם מעקפים... זה בורח ל – 48 וזה לערוץ 8.. (יוצא ממנה שטף אמוציונלי, כמו שד שהשתחרר מבקבוק) תן לי את הסתיו שלי, מה אכפת לך? עולה לך כסף? אז אני לא יודעת אנציקלופדיות שלמות בעל פה, אז מה?! אין בארץ עונות מעבר, בסדר.. אני מדוכדכת בסתיו- אתה לא יכול פשוט לקבל את זה? תראה את זה בתור חלק מהאמריקניזציה בסדר?! עד כדי כך אנחנו רוצים להיות כמו אמריקה, שגם מזג האוויר הפנים את זה!!! (כולם בהלם מהאמוציות שיוצאות ממנה, היא ממשיכה, דרך נטע) אני לא זוכרת את הפעם האחרונה שהוא שאל אותי מה שלומי? אז אני אופה עוגות. אם במילא לא מסתכלים עליי למה שאני לא יאכל עוגות?.. סבא היה יכול לחיות בדיוור מוגן הכי יוקרתי בארץ, אבל אבא שלך הביא אותו הביתה כדי שהוא לא יצטרך לדבר איתי..

עמוס: אותי חינכו שהזקנים מתים בבית והמתים – מתים!

עידית: ידעתי שאין טעם לדבר איתך אז דיברתי עם העיתונאית

עמוס: מתי בדיוק את ניסית לדבר איתי? כל היום מטריפה את עצמך- נטע

התקשרה, נטע לא התקשרה... (לנטע) בתור בסופר היא לוקחת מבחורים

מספרי טלפון בשבילך

עידית: אני דואגת לבת שלי

עמוס: זאת לא את שהתאלמנת עידית. גם אלייך אי אפשר להגיע מאז שערן

מת..

עידית: מה לעשות שקרה לנו כזה אסון

עמוס: ואולי את גם קצת נהנית מזה...

עידית(מזועזעת): מה??

עמוס: את נהנית מזה

עידית: איך אתה מעז להגיד לי דבר כזה?

עמוס: תודי, סוף סוף קיבלת את הבת שלך בחזרה. היא צריכה אותך.. סוף סוף יש הצדקה לדאגה האין סופית שלך.. (חנוק) לפני שאת מאשימה אותי, כדאי שתבדקי את עצמך. ולזה שהבאתי את אבא הביתה אין שום קשר למה שקורה בינינו!

עידית: בניינו כבר לא קורה שום דבר!

פגועה ונסערת, היא יוצאת בהפגנות. כעבור רגע: יחיאל: בוא אבא הולכים..

הוא יוצא

יחיאל: אומרים ארוחת ערב ולא מקבלים ארוחת ערב..

עמוס(מבחוץ): אבא!

יחיאל: אצל מיר'לה זה לא היה קורה...

יחיאל יוצא. נטע נותרת לבד. כעבור רגע, היא קמה בהחלטיות ומוציאה מהתיק ערכת זריקות. היא מתחילה להכין את הזריקה, כעבור רגע, עמי נכנס כשהוא מחזיק את השלט מהשוק, הוא מנופף בו מול נטע, כמתחנף. שניהם מתוחים מאוד

עמי(משהבחין בזריקה): מה זה?

נטע: "פרגונל"

עמי: פרגו.. מה?

נטע: זה הורמונים. אני צריכה להזריק את זה עכשיו במשך חודש כדי להגדיל את סיכויי ההפרייה

עמי: תיהני לך..

נטע: תודה

עמי: את הולכת לעשות את זה עכשיו?

נטע: למה לא..

נטע מסיימת להכין את הזריקה ומפשילה את מכנסיה כדי להזריק. היא מחזיקה את הזריקה מול בטנה, ניכר שהיא מפחדת, עמי לא מוריד ממנה את העניים. היא עומדת ככה רגע ארוך, לא מסוגלת להזריק

עמי: תני לי, אני יעשה את זה

הוא ניגש, לוקח ממנה את הזריקה ומזריק לה

עמי: כאב?

נטע: ממש לא..

נטע מצמידה את עמי אליה ועוצמת עניים בעונג. היא מרימה את השלט של המערכת ומפעילה אותה. נשמע השיר של "ניק דרייק", היא מחבקת את עמי בתשוקה ומתחברת למוסיקה. עמי קפוא, אינו משתף פעולה. כעבור רגע ארוך, הוא לא עומד בזה ומתפרץ

עמי: מה את עושה??.. (לא שולט בעצמו) מה את עושה???. כוס אימא שלך –

מה את עושה? (הוא מכבה את המערכת) הילד שלו.. המוסיקה שלו.. האמא

שלו... את חיה איתו, לא איתי! את לא יכולה שיהיו לך שני חברים!

נטע(המומה): אחר כך, אני אסע אתך אחר כך

עמי(מטיח): זה לא הנסיעה – את לא מבינה?! זאת את – את לא נותנת לשום

דבר להגיע אלייך, לא נותנת לשום דבר לקרות.. אני הפכתי את העולם שלי

בשבילך. רצית אש, רצית דולפינים ורודים – אני הצעתי לך הכל.. אבל את רק

עסוקה בלהקריב את עצמך.. הופכת את עצמך לאנדרטה מהלכת!!

נטע: זה לא נכון, אני אוהבת אותך..

עמי(בשלו): יש סיבה שבגנגס הם שורפים את הגופות, הם נפרדים מהמתים

שלהם - שולחים אותם.. (נטע משותקת, לא מסוגלת לענות. עמי לוקח

החלטה) אני מצטער, אני לא יכול לחיות ככה..

נטע: אתה הבטחת..

עמי: אני מוכן להתמודד עם הכל, אבל אם יש משהו שבאמת מפחיד אותי זה

אנשים שמתים בזמן שהם עוד בחיים.. החיות מעריכות את החיים הרבה יותר

מרוב בני האדם שאני מכיר.. הן נלחמות על החיים שלהן! (שבור) כשהכרתי

אותך חשבתי שאת כזאת.. אבל טעיתי.. הנה- אני אפילו לא מסוגל לגעת בך..

(נטע מביטה בו, מסרבת להאמין) אני מצטער, אני לא יכול.. (הוא פונה לצאת

ואז) אני הולך לעלות על הטיסה שלנו.. אם תחליטי בכל זאת להמשיך לחיות

את מוזמנת..

הוא מביט בה עוד רגע ואז מניף את התיק על הגב, ויוצא בטריקת דלת
נטע שנותרת מרוקנת, קורסת על הספה בתנוחת עובר. במערכת הסאונד
נשמע קולה של נטע מקטע הוידאו הראשון, הקטע בו היא חתמה על טופס
הבקשה: נטע: "אני נטע רשף ברנע, ת.ז. - 29632820, אלמנתו החוקית של
ערן בן אליהו ברנע ז"ל - מצהירה בזאת כי לפי מיטב ידיעתי והכרתי את המנוח
זהו רצונו המלא והכנה, ואין בכוונתי משום פגיעה ברצון זה..."
לפתע נשמע צלצול בדלת, לפני שנטע מספיקה להגיב, יחיאל נכנס
נטע: סבא? מה אתה עושה פה? אתה לבד? אני אתקשר לאמא ואבא..
יחיאל: לא! (נטע לא עונה. יחיאל שולף שטר של עשרים שקל) איפה הוא
האינג'לה? זה בשבילו
נטע: הוא לא פה..
יחיאל: לא פה? אני מבין.. בואי הנה! (נטע מתקרבת אליו במכניות, כמו מונעת
מעצמה) היא, רוצה לאמריקה מירה'לה... "פה יורים, בלגן... " עמוס תינוק,
"הספיקה לנו מלחמה אחת... תיקח אותי לאמריקה" היא אומרת..
נטע: אז למה לא נסעתם?
יחיאל: לא נלחמתי בפאלנגות כדי לנסוע לאמריקה
נטע: וסבתא לא כעסה?
יחיאל(בעצב): היא לא הפסיקה לכעוס.. גמרה לעצמה את החיים מרוב כעס..
זה מה שבאתי להגיד לך..
נטע: למה אי אפשר לאהוב שני אנשים, סבא?
יחיאל: מייד'לה – את צריכה לעוף
נטע: לאן לעוף?
יחיאל: לאמריקה שלך.. עם המיר'לה שלך.. שלך!
נטע מביטה בו המומה ואז נפתחת הדלת – זאת עידית
עידית: הוא פה? (משהבחינה בו) הוא יהרוג אותי יום אחד.. איפה עמי?
יחיאל: הוא נסע לגנגה, זה בהודו עידית
עידית: שתהיה לי בריא, יחיאל.
יחיאל: בריא? זה כבר אני לא יהיה
עידית: עמוס מחכה לך למטה_

יחיאל יוצא, עידית מתיישבת ליד נטע

נטע: מה אני עושה אימא...?

עידית: את מה שרצית. כמו שאת תמיד עושה.. תמיד קינאתי בך על זה

נטע: באמת?

עידית: כשראיתי אותך מדברת ככה בטלוויזיה, הבנתי על מה בעצם את

נלחמת.. איך את לא מתפשרת על האהבה שלך. אם זה מה שיתן לך שקט -

זה מה שאת צריכה לעשות

נטע: אני כל כך עייפה, אני רק רוצה ליפול..

אור עולה על החלל של דניאלה. היא מזדקפת בכיסאה ופונה לנטע, כמו מתוך

התודעה שלה. היא נסערת ונואשת מאוד

דניאלה(מבקשת): אל תפלי.. את לא יכולה ליפול עכשיו. אני אתך, אני אעזור לך

- רק תלדי. יש לי כסף, אני בריאה.. אני אגדל אותך, את לא תצטרכי לעשות

שום דבר.. רק תבטיחי לי שתלדי אותך.. תני לי אותך.. תני לי את התינוק, אני

אגדל אותך, את רק תלדי.. אני לא יכולה לאבד אותך עוד פעם..

הפוקוס חוזר לסלון המרכזי, לעידית ונטע

עידית: קבעת כבר תאריך?

נטע: עוד שבועיים

עידית: אני אבוא איתך אם תרצי

נטע(החלטית): לא.. אני רוצה לבד

האור יורד עליהן בפייד, על הקיר האחורי – קטע וידאו – נטע בחדר ההפריות

בבית החולים. היא שוכבת על המיטה, רגע לפני ההפריה. היא נראית מוטרדת

מאוד ומתוחה מכווצת את גופה ומתנשפת בכבדות

סצנה 2

בסלון - עידית מסדרת באובססיביות את החדר, כעבור רגע, עמוס נכנס עם דלי

של צבע ומברשת בידו

עידית: מה אתה עושה פה?

עמוס: מה אני עושה פה? מה את עושה פה?
עידית: אני רוצה שיהיה לה נקי ומסודר כשהיא חוזרת מבית החולים.. ואתה?
עמוס: הגיע הזמן לתקן סוף סוף את הרטיבות הזאת
עידית: ידעתי שתמצא להיות פה בשבילה.. (עידית מתחילה להתפוח את כריות הספה)
עמוס: מה את עושה?
עידית: אני רוצה להתפוח את הכרית הזאת..
עמוס: מה לעשות?
עידית: להתפוח, להתפוח.. ככה אומרים, מלשון נפוח
עמוס: אני יודע מה זה להתפוח
עידית: אל תשגע אותי, אם אתה לא יכול להיות פה אז תלך
עמוס: טוב, אני הולך
עידית: אל תלך..
עמוס עוצר ומחייך אליה בחום
האור יורד עליהם בפייד ואז עולה על החלל של דניאלה. היא מתהלכת הלון ושוב, חסרת מנוחה

סצנה 3

בחוף הים. אותו חוף הים מהמערכה הראשונה. עמי נכנס עם תרמיל על גבו, הוא מביט סביב, טועה. כעבור רגע, נטע נכנסת נראית חלושה ומרוקנת. מבטיהם נפגשים -
נטע (כלא מאמינה): מה..?
עמי (בתשובה): לא הגעתי הנה בשחייה... אני קיצרתי את הנסיעה. לא יכולתי להישאר שם..
נטע: באמת?
עמי: לפני כמה ימים נתקלתי בדולפין טועה, גור בן כמה שבועות, הוא איבד את הלהקה שלו.. מהרגע שהוא הבחין בי, הוא נצמד אלי ולא הסכים לעזוב.. לאן

שלא שחיתי הוא היה שם.. עם החיוך הזה שלו.. לא יכולתי לעזוב אותו. אני
הבנתי שאם אני לא עוזר לו למצוא את הלהקה שלו הוא ימות..
נטע: דולפינים לא יכולים לשרוד לבד..
עמי: נכון..
נטע: לא עשיתי את זה.. לא הצלחתי.. לא יכולתי לנשום, והיא כל הזמן צילמה,
ברחתי משם... אפילו לדניאלה עוד לא סיפרתי..
עמי(מתקרב אליה בחום): ואיך את?
נטע: אי אפשר להחזיר אותו..
שתיקה
נטע: הדולפין ההוא.. מה קרה לו בסוף?
עמי: הצלנו אותו, הוא חזר ללהקה שלו
הם מתקרבים ומתחבקים ארוכות
נטע (שלמה): אתה שומע איזה שקט?
האור יורד עליהם בפייד ועל הקיר האחורי נראה קטע וידאו בו נראה אוקיינוס
ממנו קופצים שני דולפינים

סוף